

AUTOR BESTSELLERU VOLÁNÍ NETVORA

PATRICK
NESS

A golden dragon is depicted breathing fire, set against a background of intense flames. The dragon's head is raised, and its mouth is open, showing sharp teeth and a glowing interior. The fire is rendered in vibrant shades of orange, red, and yellow, creating a dramatic and fiery atmosphere. The dragon's scales are highly detailed, and its wings are partially visible on the left side.

Dračí
plamen

Dračí plamen

Dračí plamen

PATRICK
NESS

#BEKLAB
YOUNG AND NEW ADULT

First published 2020 by Walker Books Ltd

Text © 2020 Patrick Ness

Cover illustration © 2020 Alejandro Colucci

The right of Patrick Ness to be identified as the author of this work has been asserted by him in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

“Burn Up”

Lyrics by Siouxsie Sioux

© Copyright 1998 BMG Rights Management (UK) Limited,
a BMG Company & Domino Publishing Company Limited.

Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha 2023

Translation © Hana Březáková, 2022

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

V edici #booklab vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o.,
v Praze roku 2023

Z anglického originálu *Burn* přeložila Hana Březáková

Redakce Michaela Šmejkalová

Editor Jan Pavel

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

ISBN 978-80-276-0627-6

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovalt.cz

*Pro Kim Curranovou,
zlatou duši*

*Král Salamandr, tak se jmenuje
Tvůrce pouští, v nichž pak kraluje
S cejchovadlem v ruce, ohňotvůrce laskavý
Dychtivý sežehnout život na Zemi*
– Siouxsie Sioux

Hoř, baby, hoř
– The Trammmps

První část

1

Jednoho chladného nedělního večera na začátku roku 1957 – ve skutečnosti právě v den, kdy Dwight David Eisenhower složil podruhé přísahu prezidenta Spojených států – čekala Sára Dewhurstová se svým otcem na parkovišti čerpací stanice Chevron na draka, kterého si najali jako pomocníka na farmě.

„On má zpoždění,“ poznamenala Sára tiše.

„To,“ utrousil její otec a odplivl si do prachu mastného od oleje. Plivanec zasáhl praskliny v zamrzlé loužičce. „Nikdy tomu neříkej jménem. Neříkej tomu, že je tvůj. Je to to. Ne on.“

Což nevysvětlovalo skutečnost, že má drak zpoždění. Anebo možná vysvětlovalo. Tím, jak byl otec strohý a jak si znechuceně odplivl.

„Tady venku docela mrzne,“ řekla.

„Je zima.“

„Mohla bych počkat v autě?“

„Sama jsi se mnou chtěla jet.“

„Nevěděla jsem, že drak přijde pozdě. Že *to* přijde pozdě.“

„Nedá se jim věřit.“

Tak proč si tedy jednoho z nich najímáš na práci? pomyslela si Sára, ale nahlas to raději neřekla. Jenže odpověď sama moc dobře znala: Protože za vyčištění jejich dvou jižních polí si nemohou dovolit platit lidem. Ta pole bylo třeba osázet, a pokud se tak stane, měli šanci – i když slabou, ale aspoň nějakou –, že jejich farma nepropadne bance. Kdyby drak strávil zhruba měsíc pálením stromů, vynášením popela, kořenů a větví, pak by možná na konci února mohl Gareth Dewhurst vypálenou půdu zorat s párem levně najatých koní a s pluhem zastaralým již třicet let. A do dubna by nová pole mohla být připravena k osetí. A to by možná stačilo k tomu, aby to věřitele pozastavilo až do sklizně.

Tyto zdrcující a vyčerpávající myšlenky se Sáře a jejímu otci bez přestání honily hlavou během uplynulých dvou let od smrti její matky, kdy bylo stále složitější udržet farmu v chodu jen ve dvou lidech, takže se propadala stále hlouběji a hlouběji do dluhů. Jejich obavy o střechu nad hlavou byly tak nesmírné, že odsunuly stranou i jejich žal, takže dokázali pracovat každou hodinu, kdy byl její otec vzhůru, a stejně tak každou hodinu, kdy Sára zrovna nebyla ve škole.

Slyšela, jak otec dlouze vydechl nosem, což vždycky znamenalo, že se k ní začne chovat laskavěji.

„Můžeš řídit domů,“ řekl tiše přes rameno, aniž se k ní otočil.

„A co zástupce Kelby?“ zeptala se. Při pouhém pomýšlení na něj se jí sevřel žaludek.

„To si opravdu myslíš, že bych jel na setkání s najatým pářátem, kdybych nevěděl, že Kelby dnes nemá službu? Neboj.“

Stála metr a půl za ním, a přesto svůj úsměv raději zamaskovala. „Díky tati,“ řekla. Bylo jí skoro šestnáct a chy-

DRAČÍ PLAMEN

bělo jí jen pár měsíců k tomu, aby dostala řidičský průkaz státu Washington, ale příslušné úřady dokázaly pro spásu farmaření v mnoha věcech přimhouřit oko. Pokud to ovšem neviděl zástupce Kelby. A pokud se přitom neřval na Sáru Dewhurstovou, která měla kůži o tolik tmavší než její otec a o tolik světlejší než její milovaná zesnulá matka. Zástupce Kelby si o těchto věcech myslel svoje. Navíc by byl jen rád, kdyby přistihl Sáru Dewhurstovou, dceru Garetha a Darlene Dewhurstových, jak nelegálně sedí za volantem farmářského nákladáčku. A kdoví, co by pak udělal?

Přitáhla si kabát těsněji k tělu a utáhla si pásek. Byl to matčin kabát a už jí byl skoro malý, ale ještě ne natolik, aby schrastili dost peněz na koupi nového. Napínal se jí přes ramena, ale aspoň jí v něm bylo teplo. Skoro.

Zatímco zastrkovala ruce zpátky do kapes, uslyšela svist mávajících křídel.

Chyběla hodina do půlnoci – Chevron byl zavřený, do tmy jen slabě zářilo bezpečnostní osvětlení – a obloha byla mrazivě studená a posypaná hvězdami, včetně Mléčné dráhy táhnoucí se jejím středem. Tato část země byla proslulá svými dešti, nebo přesněji spíš nekonečnými šedivými dny. Ačkoliv tato noc, 20. ledna 1957, byla jasná. Měsíc v poslední čtvrti visel nízko na obloze a jasně osvětloval bělostné ostrůvky kolem.

Bělostné ostrůvky, na které nyní padl stín.

„Neboj, nezhypnotizuje tě to,“ promluvil její otec. „To jsou jen babské povídačky. Je to jenom zvíře. Velké a nebezpečné, ale pořád jen zvíře.“

„Zvíře, které umí mluvit,“ podotkla.

„Zvíře bez duše je pořád jen zvíře, bez ohledu na to, kolik slov, kterými může lhát, se naučí.“

Lidé drakům nedůvěřovali, i když mezi jejich rasami panoval mír již dvě stovky let. Otcovy předsudky nebyly mezi lidmi jeho věku neobvyklé, i když si Sára říkala, kolik z nich pramení z toho, jak tito výřeční, záhadní tvorové v dnešní době veskrze ignorují lidi, tedy až na těch pár, co se nechávali najmout na práci. Ovšem v její generaci by bylo obtížné najít dospívajícího chlapce či dívku, kteří by netoužili být jedním z nich.

Tento konkrétní drak přilétal ze severu, a tak si Sára nadšeně představovala, že asi tedy pochází z velkých dračích Pustin v západní Kanadě, jedné z mála přírodních oblastí na světě, kde si draci stále mohli svobodně poletovat, žít ve svých vlastních společenstvích a udržovat si svá vlastní tajemství. Věděla, že to jsou bláznivé představy. Kanada byla skoro pět set kilometrů vzdálená a Pustiny se nacházely ještě více než dalších sto padesát kilometrů dál. Kromě toho, kanadští draci přestali s lidmi oficiálně komunikovat deset let předtím, než přišel na svět její otec. Kdoví, co se po celou tu dobu tam nahoře v Pustinách děje? Jedinci, kteří se stále nechávali najímat na práci, na žádné z otázek neodpovídali, i kdyby odpovědi znali. Tento pravděpodobně přilétá jen z jiné farmy, dalšího zchátralého místa, kde dřel za mizerný plat.

Zvíře přeletělo nad nimi.

On, pomyslela si Sára. *On přeletěl nad námi*. Jediným důvodem, proč o tvorovi nesmyšlela jako o *ní*, bylo to, že její otec se podřekl, když se poprvé zmínil o tom, že by si najali draka. „Je to nelegální,“ řekl tehdy, což Sára dobře věděla, „ale problémy bychom měli stejně. Budeme to držet pod pokličkou, dokud se nepustí do práce a pak už *ho* nikdo nezastaví.“

DRAČÍ PLAMEN

Sára si nebyla jistá, co se v uplynulém týdnu stalo, že jej to přimělo začít striktně používat výraz *to* místo *on*.

V záři světél z benzínky byl drak pouhým obrysem kroužícím nad nimi, ale i tak Sáru překvapila jeho velikost. Od konečku jednoho křídla ke druhému měřil patnáct metrů, možná osmnáct.

Ten drak byl malý.

„Tati?“ hlesla.

„Pšt, teď nemluv.“

Sledovali, jak ještě jednou přelétl nad nimi, pak se vznesl vzhůru do oblohy. Dohodnuté místo setkání nebylo nijak překvapující, ani hodina. Dostatek světla a blízkost civilizace, aby se člověk cítil v bezpečí, a zároveň dost tmy a nepřítomnost jiných lidí, aby se stejně cítil drak, nebo jí to tak aspoň vysvětlil otec, když ji upozorňoval na možné problémy. Přesto se zdálo, že je tento drak opatrnější než většina z jeho druhu.

Když konečně dosedl na zem, pochopila důvod. Také jí došlo, proč je tak malý.

„On je modrý,“ vydechla, čímž porušila několik pravidel, které otec stanovil.

„Říkal jsem, abys byla *zticha*,“ řekl otec, ale neotočil se k ní, protože nyní upíral oči jenom na draka.

Drak *byl* modrý. Nebo to spíš vypadá jako modř, oprávilá Sára samu sebe, jenže to nebyla normální modrá, ale spíš modř koní a koček, taková ta tmavě stříbřitá šed', jež na sebe ve správném světle brala modrý odstín. Rozhodně to nebyla sežehlá načernalá červeň kanadských draků, které občas vídala pracovat na farmách nebo přelétat nad horami v dálce, na cestách kdoví kam a kdoví za jakým účelem.

Ale byla to modř. Modří draci byli ruští, anebo přinejmenším ti původní. A byli velmi vzácní. Sára je dosud viděla jen v knihách a nemálo ji překvapilo, že o tomto zatím nic neslyšela. Ruský drak byl znepokojivý také z jiných důvodů, když jim teď Chruščov, předseda rady ministrů Sovětského svazu, poslední dobou každý týden vyhrožoval, že je zničí. Draci se do politiky lidí nepletli, ovšem mít ruského draka na farmě rozhodně Dewhurstovým ani žádné nové přátele nepřinese.

Přistál těsně mimo kruh světla linoucího se z benzínky, uvnitř kterého Sára s otcem stáli. Země se nezachvěla, když drak klouzavě slétl k zemi a opatrně dosedl nohama do hlíny – ale zachvěla se, když teď popošel kupředu, s hlavou na dlouhém krku skloněnou nízko k zemi, s pařáty na koncích křídel zasekávajícími se při každém jeho kroku do země, s velkými křídly povlávajícími z obou stran jeho těla, kvůli čemuž vypadal ještě větší a nebezpečnější.

Když konečně vstoupil do světla, spatřila, že má jen jedno oko. To druhé bylo překryté jizvami, vlastně se zdálo, jako by víčka byla sešněrována k sobě něčím na způsob provazů. Zbylé oko navádělo zbytek jeho těla směrem k Sáře a otci, dokud se drak nezastavil a dvakrát se zhluboka nenadechl. Sára věděla, že to udělá. Čich měli draci ostřejší než lovecký pes. Povídalo se, že dokážou cítit víc než jenom pach, poznají i váš strach, když lžete, ale to pravděpodobně byly jen stejné babské povídačky jako ta, že dokážou člověka zhypnotizovat.

Pravděpodobně.

„Ty jsi člověk?“ zeptal se drak. Slova mu zarachotila tak hluboko v hrudi, až měla Sára skoro pocit, jako by je spíš cítila, než slyšela.

DRAČÍ PLAMEN

„Co jiného bych byl?“ opáčil otec v odpověď a Sáru překvapilo, že v jeho hlase slyší skrytou stopu strachu. Drak podezřívavě přimhouřil oko. Zjevně odpovědi nerozuměl, čehož si všiml i otec. „Jsem člověk,“ řekl tedy.

Drak si jej prohlédl odshora dolů, pak přešel pohledem k Sáře.

„Na ni mluvit nebudeš,“ řekl otec. „Přivedl jsem ji s sebou jenom jako svědkyni, protože jsi to tak vyžadoval.“

Tohle byla pro Sáru novinka. Svědkyně? Její otec to zanačil tak, aby to vypadalo, že přijít sem byl její vlastní dočasný nápad.

Drak dál držel hlavu skloněnou nízko k zemi, ale prohnul krk do oblouku a pro celý svět teď vypadal jak had, který se chystá zaútočit. Přesunul čenich blízko k otci, tak blízko, že by jej mohl jediným chňapnutím sežrat.

Třebaže něco takového se dnes už stávalo zřídkakdy.

„Platba,“ zarachotil a neznělo to jako otázka.

„Potom,“ odpověděl otec.

„Teď,“ řekl drak a roztáhl křídla.

„Nebo co? Spálíš mě?“

Další zarachocení z hloubi drakovy hrudi, a Sára na okamžik zpanikařila, přemožená strachem, zda otec nezašel příliš daleko. Tenhle drak přišel o oko. Možná se necítí vázán povinnostmi ctít –

Pak si uvědomila, že se drak směje.

„Proč drak už nezabíjí člověka?“ zeptal se tvor a koutky tlamy se mu zkroutily do úsměvu.

Teď byla řada na otci, aby se tvářil zmateně. „Cože?“

Avšak drak si na svoji otázku odpověděl sám. „Společnost,“ řekl, a dokonce i v jeho nelidském (a v tomto případě

neruském) přízvuku a s jeho chybějící lidskou duší Sára slyšela pobavenou hořkost, s níž to vyslovil.

„Polovinu,“ řekl drak, který se vrátil k otázce platu.

„Potom,“ trval na svém její otec.

„Polovinu teď.“

„Čtvrtinu teď. Tři čtvrtiny potom.“

Drak to zvažoval a na krátký okamžik znovu upřel oko na Sáru. *Nemůže tě zhypnotizovat*, připomněla si v duchu. *Něco takového nedokáže.*

„Budiž,“ zarachotil drak a posadil se na kyčle, očekávaje výplatu zmíněné čtvrtiny. Gareth Dewhurst se otočil k dceři a sotva znatelně pokývl hlavou. Něco takového očekávali, a tak Sára zamířila k nákladáčku, otevřela dveře na straně pro spolujezdce a sáhla do přihrádky na palubní desce. Vytáhla z ní malý lesklý proužek zlata, který její otec vytvořil tak, že roztavil svůj levně vyrobený snubní prsten. To bylo všechno, co mohli nabídnout. Nic jiného, čím by drakovi zaplatili po skončení práce, neměli, ale otec odmítal její pokusy snažit se tento problém vyřešit. „Postarám se o to,“ řekl jen. Předpokládala, že to znamená, že roztaví stříbrný jídelní servis, který jim zbyl jako dědictví po matce. Mohla jen doufat, že se drak spokojí s méně cenným kovem, a nakonec tomu uvěřit.

Jenže co když odmítne? Co když to vezme špatně, že byl takto podveden? Ačkoliv, na druhé straně, jakou jinou možnost bude nakonec mít? Dokonce ani zástupci jako Kelby by se ani za mák nestarali o draka, který dostal málo zaplacení. V každém případě z toho Sára neměla dobrý pocit v žaludku. Vlastně z ničeho. Právě tam sídlily všechny její obavy a strachy. A těch měla poslední dobou docela dost.

DRAČÍ PLAMEN

Přinesla zlatý proužek svému otci. Když si jej od ní bral, pokývnutím jí vyjádřil uznání, nebo spíš tomu, jak je statečná, pomyslela si. Podržel jej před drakem, aby jej mohl očichat, což drak dle očekávání udělal, nádechem tak mocným, jako by se jím snažil zlato z otcových natažených prstů vytáhnout.

„Mizerné,“ pronesl drak.

„Takhle jsme se dohodli,“ řekl její otec.

„To, na čem jsme se dohodli, bylo mizerné.“ Drak nicméně natáhl dopředu otevřený pařát a otec do něj zlato upustil.

„Naší dohodě byla přítomna svědkyně,“ řekl otec. „Byla vyplacena čtvrtina mzdy. Dohoda je zpečetěna.“

Drak po chvíli váhání přikývl.

„Víš, kde je naše farma?“

Drak znovu přikývl.

„Spát budeš na polích, která budeš čistit,“ řekl její otec.

„Pracovat začneš hned ráno.“

Drak na jeho slova přikývl a znovu se usmál, jako by se divil sám sobě, že vůbec dopustí, aby mu takto někdo poroučel.

„Co?“ nechápal otec. „Co je?“

Další zarachocení smíchu v drakově hrudi a pak tvor znovu řekl: „*Společnost.*“

A vznesl se do vzduchu tak náhle, až to Sáru i jejího otce málem shodilo na zem. Za chvíli z něj opět byl jen temný stín na obloze.

„Ono to ví, kde je naše farma?“ zeptala se Sára.

„Určitě se to tu bylo předem podívat, co bude práce obnášet,“ odpověděl otec cestou zpátky k nákladářku.

„Jak to, že o tom nic nevím?“ zeptala se a následovala jej k vozidlu. „Říkal jsi, že ses k němu dostal přes zprostředkovatele pana Inagawy –“